

תת"ע 1749/11/17 - עמאר אסדי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 1749-11-17 מדינת ישראל נ' אסדי
תיק חיצוני: 11115422518

בפני כבוד השופטת אסתר טפטה-גרדי
מבקש באמצעות עו"ד חליל עמאר אסדי
נעמה
נגד
משיבה מדינת ישראל
באמצעות עו"ד אורית מנדלוביץ'

החלטה

הובאה לפני בקשה לביטול פסק דין בו נדון המבקש בהעדרו, ביום 7.2.18, בגין שימוש בטלפון, בעת נהיגה, שלא באמצעות דיבורית. בגזר הדין הושת על המבקש קנס בסך 1,200 ₪.

בבקשה, טוען ב"כ המבקש, כי המבקש, אשר הגיש בקשה להישפט, לא קיבל זימון לדיון והיעדרותו מהדיון מקורה בתום לב, וכי אישור המסירה חזר מהסיבה "לא נדרש".

בנוסף, לשיטתו, המבקש מכחיש את ביצוע העבירה.

המשיבה ביקשה לדחות את הבקשה בציינה כי זימון לדיון נשלח למבקש באמצעות דואר רשות, לכתובת שרשם בבקשתו להישפט, ואישור המסירה חזר כ"לא נדרש". המבקש, הוטעם, לא העלה כל נימוק של ממש לאי התייצבותו ומדוע לא דרש את דבר הדואר. כן צוין כי אי היעדרות לבקשה לא תגרום לעיוות דין בשל העדר נימוק של ממש לאי התייצבותו לדיון, והעובדה כי המבקש הודה בפני השופט בדוח בעבירה והעונש הוא מידתי בנסיבות העניין.

המסגרת המשפטית

סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי מאפשר לדון אדם בהיעדרו וקובע חזקה כי אם הוזמן ולא התייצב בבית המשפט יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו, וכי בית המשפט רשאי לדונו בהיעדרו. ונביא בקצרה את נוסח הסעיף.

"240. (א) בעבירות לפי פקודת התעבורה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970, שלא גרמו לתאונת דרכים שבה נחבל אדם חבלה של ממש, בעבירות שנקבעו כעבירות קנס או בעבירות לפי חיקוק אחר ששר המשפטים, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת קבע, יחולו סדרי דין אלה:

.....

(א) נאשם שהוזמן ולא התייצב בבית המשפט בתחילת המשפט או בהמשכו, יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום, זולת אם התייצב סניגור מטעמו;
(א) בית המשפט רשאי לדון נאשם לפי הוראות פסקה (2), שלא בפניו, אם הוא סבור שלא יהיה בשפיטתו על דרך זו משום עיוות דין לנאשם ובלבד שלא יטיל עליו עונש מאסר.....
(ב) על פסק דין מרשיע שניתן לפי סעיף קטן (א), יחולו הוראות סעיף 130(ח) ו-(ט).
נמצאו למדים כי בכל מקרה שנאשם הוזמן ולא הופיע לבית המשפט, הרי ניתן לדונו בהיעדר. אולם בית משפט רשאי לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדר (את הכרעת הדין או את גזר הדין, או את שניהם).

אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין קבועות בס' 130(ח).

(ח) נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע.

הסעיף קובע שני טעמים המצדיקים ביטול פסק דין:

א. קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש במשפטו.

ב. גרימת עיוות דין למבקש כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

התנאים אינם מצטברים. מכאן שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שערי ביהמ"ש בפניו, ביהמ"ש יעתר לבקשתו לביטול פסה"ד, גם אם אי התייצבותו נבעה מרשלנות בלבד. אולם אם אין קיים חשש כאמור נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור ידחה ביהמ"ש את בקשתו.

בבואו להכריע בבקשה, על ביהמ"ש לשקול מגוון רחב של שיקולים, ביניהם, חומרת העבירה, הזמן שעבר מאז נשפט, הבעיות הטכניות שמעורר הביטול, האינטרס הציבורי שביעילות הדין לעומת אינטרס הנאשם, ועוד.

בעניין רע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל**, ציין בית המשפט כי תכליתו של סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי היא יעול ההליך הפלילי בעבירות קלות. ניתנת במסגרתו אפשרות לנאשם, אם הוא בוחר בכך, שלא להיות נוכח בעת הדיון כך שזה יתנהל בהיעדרו. הדין קובע שבמקרה כזה יראוהו כמודה בכל העובדות אשר בכתב-האישום, משמע: על הנאשם לדעת שאי-התייצבות כמוה כהודאה.

ההמצאה של ההזמנה לדין

בענייננו, אישור המסירה של ההזמנה לדין חזר כ"לא נדרש".

השאלה הנשאלת היא האם ב"כ המבקש הצליח לסתור את חזקת המסירה?

חזקת המסירה קבועה בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974, שזו לשונה:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239 לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

עולה מהאמור כי בעבירות בהן עסקינן, ככל שחלפו 15 יום מיום שנשלחה ההזמנה לדין בדואר רשום, קיימת חזקת מסירה. החזקה ניתנת לסתירה, אם הוכיח הנמען כי לא קיבל את ההזמנה לדין מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלה.

לאחר ששקלתי בדבר סבורה אני כי המבקש שבפניי לא עמד בנטל המוטל עליו לסתור את חזקת המסירה.

מאישור המסירה של ההזמנה לדין עולה כי ההזמנה חזרה כ"לא נדרש". בהתאם לתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי התשל"ד-1974, חלפו 15 יום מיום שנשלחה ההזמנה לדין בדואר רשום, והמבקש לא הוכיח כי לא קיבל את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בה. הכתובת הרשומה בהזמנה היא כתובתו של המבקש כפי שזו נרשמה בבקשה להישפט שהוגשה מטעמו. לא הוכח בפני כי כתובת אחרת של המבקש הייתה רשומה במשרד הפנים או בתעודת הזהות שלו. מכאן שהאישור נמסר כדין וקיימת חזקת מסירה.

עיוות דין

ב"כ המבקש הוסיף וטען כי אלמלא תתקבל הבקשה, יגרום הדבר עיוות דין למבקש, מאחר שלא ביצע את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

לציין כי לטענה זו לא הובאו ראיות של ממש לתמיכה בביסוס סיכויי הגנת המבקש.

לעניין זה אפנה לדבריו של בית המשפט העליון ברע"פ 1773/04 **אלעזברה אסמעיל נ' מדינת ישראל** (להלן - עניין אלעזברה), (מיום 23.2.04), שם נדחתה בקשת רשות ערעור שהגיש העורר לאחר שבקשתו לביטול פסק דין, מנימוקים של שכחת מועד הדיון ועיוות דין, נדחתה:

"לא היתה סיבה מוצדקת לאי-התייצבות המבקש (לעניין זה ראה רע"פ 5377/03 וג'די ג'מאל נ' מדינת ישראל (טרם פורסם); ר"ע 418/85 פרץ רוקינשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(3) 279). הדבר גם אינו דרוש כדי למנוע עיוות דין, כפי שביאר בית המשפט המחוזי בעצם העקיפה הודה המבקש. העובדה שהמבקש כבר בפני השופט שרשם את הדו"ח ובפני בית המשפט אין משמעותה שיש לבטל את פסק הדין כדי למנוע עיוות דין. לשיטה זו - כל מי שכופר ולא התייצב זכאי לביטול פסק-דין, ולא היא." (הדגשה שלי - א.ט.ג.).

דברים דומים השמיע בית המשפט, ברע"פ 2575/17 רון גיאר נ' מדינת ישראל (6.9.17), לעניין טענת עיוות דין, בדחותו את בקשת רשות הערעור:

"בהקשר זה בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי המבקש לא נימק מדוע ייגרם לו עיוות דין אם לא יבוטל פסק הדין, זולת טענה כללית שהעלה לפיה הוא כופר במיוחס לו".

מכאן, שגם על פי החלופה השנייה, העשויה להצדיק ביטול פסק דין - חשש לעיוות דין - לא מצאתי לנכון לקבל את הבקשה.

באשר לעונש, גם כאן אין חשש לעיוות דין - המבקש נדון בשל העבירה בה הורשע לקנס בסך 1,400 ₪, ענישה שהיא מידתית וסבירה.

לסיכום, בנסיבות דנן, הבקשה נדחית.

הכרעת הדין וגזר הדין יוותרו על כנם.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר בחוק.

ניתנה היום, כ"ה אב תשע"ח, 06 אוגוסט 2018, בהעדר הצדדים.